

Mândria de a fi membru al UCMR

Horia Moculescu

Nu voi uita niciodată sălbăticia cu care, la începutul anului 1990, o haită de nefericiți, care își spuneau „muzicieni”, s-a năpustit asupra Uniunii Compozitorilor din România. Credeau că sosise vremea lor, a frustrațiilor, a lipsiților de har și, în cele mai multe cazuri, a lipsiților de caracter. Deodată, Uniunea devenise ceaușistă, comunistă, desuetă. Compozitorii remarcabili care, decenii la rând, îmbogățiseră cultura românească cu mii de creații, devenite bunuri ale patrimoniului universal, nu mai reprezentau decât o generație depășită, care „trebuia” neapărat înlocuită cu aceia care nu-și găsiseră locul, din evidenta lipsă a valorii, printre membrii acestei Uniuni, pe care o huliseră atâta timp.

Bineînțeles că s-au găsit nenumărați detractori ai acestui „club” al elitei creației muzicale românești și s-a încercat denigrarea Uniunii, până la a i se dori desființarea. Motivul – cel pe care vi l-am spus: instituție ceaușistă, comunistă, de sorginte sovietică și – absolut normal (!) – nedemocratică.

Având în vedere că Societatea Compozitorilor a luat ființă cu un an înaintea partidului comunist român, toate cele de mai sus deveneau caduce. Mai mult, după știința mea, niciunul dintre membrii fondatori n-a cochetat măcar, de-a lungul timpului, cu... socialismul. Încet-încet, însă, a ieșit la iveală interesul meschin care îi

anima pe acești „revoluționari”, convinși că statutul de membru al Uniunii Compozitorilor aducea de la sine o bunăstare materială deplină și permanentă.

„Nefericiții” despre care vă spuneam aparțineau tuturor secțiilor Uniunii; la noi, la muzică ușoară, nu erau foarte mulți, dar erau foarte vehemenți. Ani de zile reclamaseră, pe la toate „forurile”, neparticiparea lor la festivaluri, lipsa lor din programele de radio și televiziune, deși, unii dintre ei, ca dovadă supremă de atașament, țineau acasă, pe pian, portretul lui Ceaușescu.

Regret nespun că, în ultimii douăzeci de ani, a crescut periculos numărul celor care se dovedesc incapabili și nemerituoși de a deveni membri ai unei Uniuni din care au făcut parte, la Secția de muzică ușoară personalități ca: Ion Vasilescu, Gherase Dendrino, Henry Mălineanu, Radu Șerban, Vasile Veselovsky, Nicolae Kirculescu, George Grigoriu, Florentin Delmar, Ion Cristinoiu, Elly Roman, Florin Bogardo, Aurel Giroveanu, Vasile Vasilache jr., amintindu-i doar pe câțiva dintre cei care au dat poporului român bucuria unor cântece nemuritoare.

De aceea, nimic din viața mea nu se compară cu momentul când, în 1973, am fost înnobilit cu titlul de membru al Uniunii Compozitorilor din România, titlu de care sunt atât de mândru.